

Soarele răsărise deja pe cer, și toată pădurea începea să se trezească din somn. O nouă zi era pe cale să se nască, iar Ursulețul era deja treaz și pregătit să se joace.





Mama Urs încă dormea, ghemuită în patul cald și confortabil,
într-un colț din peștera cea primitoare.

Ursulețul era foarte îngrijorat. Mama nu dormea niciodată atât de mult. De fapt, s-a întins și a căscat, dar tot nu s-a trezit. Ursulețul i-a gădilat lăbuța, i-a chicotit în ureche și, într-un final, i-a ridicat pleoapa cu grijă. Mama a deschis încet ochii mari, blânzi și ciocolatii și i-a zâmbit.

— Îmi pare rău, Ursulețule. Te-ai trezit de mult? Sunt tare somnoroasă acum.





Burtica Ursulețului a început să facă gălăgie.
— Scumpul de tine, e clar că avem nevoie
de micul dejun, a zâmbit mama.





Soarele era deja sus pe cer, iar Ursulețul a și găsit motiv de joacă.

— Vino, mami! a strigat el nerăbdător. Uite! O albină! Știi și tu ce-nseamnă asta... înseamnă miere delicioasă!!! a exclamat el bucuros.

Mama, însă, nu putea alerga.

— Du-te tu înainte, te ajung din urmă, i-a strigat ea.